

Kegyelmet kaptunk III: Isten megmutatja magát, és megszabadít

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Ma fejezzük be a három igehirdetéses sorozatunkat, amelyben azt forgatjuk a szívünkben, hogy hányféle módon kapunk kegyelmet Istentől. Elsőként Isten irgalmát és szövetség adását éltük át. Utána Isten útnak indított bennünket egy új életben. Ma pedig Isten megmutatja magát nekünk és megszabadít. Mindhárom ige ószövetségi. Mózesről, Nóérról, és a babiloni fogságról szólnak. Mindhárom ige azonban Jézusra mutat. Jézus az új szövetség, Jézus az új élet, és Jézus a végső szabadulás. Harmadik heti elmélyülésünk alapjaként hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Jeremiás próféta könyve 29. fejezetének az elsőtől a 14. verséig a következőképpen:

„Ez szó szerint az a levél, amelyet Jeremiás próféta Jeruzsálemből küldött a foglyok közt megmaradt véneknek és papoknak, prófétáknak és az egész népnek, akiket fogságba vitt Nebukadneccar Jeruzsálemből Babilóniába, miután Jekonjá király, az anyakirálynő, a főemberek, Júda és Jeruzsálem vezetői, a mesteremberek és a várépítők elkerültek Jeruzsálemből. Elászá, Sáfán fia és Gemarjá, Hilkiájá fia által küldte el, akiket Cidkijjá, Júda királya küldött Nebukadneccar babilóniai királyhoz Babilonba: — Így szól a Seregek URa, Izrael Istene valamennyi fogolyhoz, akiket fogságba vittem Jeruzsálemből Babilóniába: Építsetek házakat, és lakjatok bennük! Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét! Házassodjatok, szülessenek fiaitok és leányaitok! Házassítsátok meg fiaitokat, és adjátok férjhez leányaitokat! Szüljenek azok fiúkat és lányokat! Szaporodjatok azon a helyen, és ne fogyjatok! Fáradozzatok annak a városnak a jólétén, ahová fogságba vittelek titeket, és imádkozzatok érte az ÚRhoz, mert annak a jólététől függ a ti jóléteket is! Ezt mondja a Seregek URa, Izrael Istene: Ne engedjétek, hogy rászedjenek benneteket a próféták és a jósök, akik köztetek vannak, és ne hallgassatok az álomlátók álmaira! Mert hazugságot prófétálnak nektek az én nevemben. Nem én küldtem őket! – így szól az ÚR. Ezt mondja az ÚR: Majd ha eltelik a babiloni hetven esztendő, akkor gondom lesz rátok, és valóra váltom azt a jót, amelyet megígértem, és visszahozlak benneteket erre a helyre. Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Ha kerestek majd, megtaláltok engem – ha teljes szívből kutattok utánam. Megengedem majd, hogy megtaláljátok – így szól az ÚR –, és jóra fordítom sorsotokat: összegyűjtelek titeket minden nép közül; mindenhol, ahová csak szétszórtalak – így szól az ÚR –, és visszahozlak erre a helyre, ahonnan fogságba vittelek titeket. – Urunk, mi olyan hamar elkeseredünk, ha azt látjuk, hogy bajba került az életünk. Kérjük, igéd erejével *mutasd meg*, hogy Te ilyenkor is ott vagy velünk, én *megengeded*, hogy megtaláljunk Téged. Ámen.

Kedves Testvéreim! „Házassodjatok, szülessenek fiaitok és leányaitok!” – így kezdődik Jeremiás próféta Jeruzsálemből a babiloni foglyoknak írt levele. Akár a múlt heti igehirdetés folytatása is lehetne ez a mondat, hiszen a múlt héten arról volt szó, hogy **lépjünk ki a bárkából, és kezdjük el AZ Életet. Legyünk merészek, merjünk megházassodni, merjünk gyermeket vállalni, szülessenek fiaink és leányaink.** „Miért? Mire?” – kérdezi itt Zsolti – „Azért, hogy velünk együtt süljenek meg minden nyáron?” – „Miért? Mire?” – kérdezhették a babiloni foglyok – „Azért, hogy ők is foglyok legyenek?” – Aztán --az Isten akarata helyett a nép saját álmait hirdető hamis próféták által feltűzelve-- hozzátették: „Erre a rövid időre miért házassodjunk? Pár év – és megyünk haza! Majd otthon alapítunk családot!”

Mire tanít minket Jeremiás? Elsőként, és legfontosabbként arra, hogy **rendíthetetlenül bízzunk abban, hogy Isten minket nem hagy el, és jóra fordítja az életünket.** De nagyon erősen hangsúlyozza Jeremiás azt is, hogy **Isten nem a kutyánk. Nem lehet azt várni Istentől, hogy akkor és úgy tegyen boldoggá bennünket, ahogyan mi szeretnénk.** Isten sokkal nagyobb távlatokban gondolkodik a mi életünk felől, mint arra mi ideát, valaha is képesek leszünk. Isten ezzel a tudással és – legfontosabbként – az Ő ránk áramló végtelen szeretetével alakítja a sorsunkat.

Jeremiás levele nagy megdöbbenést kelthetett a foglyokban. Messze nem csak a házasodásra bízta őket ugyanis. Ez még rendben is lett volna, hiszen a foglyok szabadon élhettek, kaptak földet, amelyet megművelhettek, és a saját vezetőik irányíthatták őket. Nem igazán fogság, hanem inkább deportálás volt ez – egészen kedvező körülmények között. De **Jeremiás azt is kéri, hogy imádkozzanak azért a városért, amelyik fogságba hurcolta őket!** Jézus is hasonlót kért a Hegyi Beszédben: „imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket” (Mt 5,44c). Vegyük észre, hogy Jézus még radikálisabb, mint Jeremiás. Jézus ugyanis azt kéri, hogy az üldözőkért imádkozzunk. Jeremiás pedig az emberséges fogva tartókért való imát kérte. Jézus ehhez még azt is hozzáteszi: „Szeressétek ellenségeiteket” (Mt 5,44b). Miért lehetséges ez a mi számunkra? Mert befogadjuk Jézust a szívünkbe, aki képessé tesz minket erre.

Jeremiás kérése azonban még annál is több volt, mint aminek látszik. Az imádkozzatok ugyanis egy olyan héber igeformában van (hitpaélben), amellyel a rendszeres templomi szertartást szokták megnevezni. A baj ezzel csak az, hogy az egyetlen Templom Jeruzsálemben volt. A Jeremiás előtti próféták, így Ámósz és Hóseás szerint a pogányok minden földje tisztátalan – ott Istent imádni tilos. Jeremiás homlokegyenest ennek az ellenkezőjét kéri. **Legyen rendszeres istentisztelet Babilonban is. Lett is. Épült zsinagóga, és utána elkezdtek épülni a zsinagógák sorban. Megteremtődött a zsidóság szétszórásban leélhető életének az alapja.** És megteremtődött a kereszténység későbbi elterjedésének az alapja is, hiszen például Pál minden új városban elsőként a zsinagógába ment (ApCsel 17,2).

„Mit érdekel ez engem?” – kérdezheti itt valaki. – „Én nem vagyok fogoly! A mai kor – végre! – a szabadság kora! A világnak is – és nekem magamnak is.” Valóban... Ma szabadon vagyunk – rosszul. Rengeteg szabadság áll a rendelkezésünkre. A legtöbbször mégsem vagyunk boldogok. Okosan vagyunk – rosszul. Rengeteg információ áll a rendelkezésünkre. Meg tudjuk magyarázni, hogy **miért** vagyunk rosszul – de **ettől még** nem lettünk jobban... **Más ugyanis a tudás, és más az ismeret. Az ismeret a tudás összessége, teljessége. Az ismeret csak Istenben van meg. Az ismeret csak Istentől kérhető el. Istenismerettel. Jézusismerettel.**

„**Ha kerestek majd – megtaláltok engem**” (Jer 29,13a) – üzeni Isten Jeremiás által – nekünk is, ma is. „**Megengedem majd, hogy megtaláljatok**” (Jer 29,14a). – „*Még szép, hogy Isten megengedi, hogy megtaláljuk!*” – mondja erre Zsófi. „*Örüljön, hogy keressük!*”
Higgyétek el, kedves testvéreim, Isten *nagyon* örül annak, ha mi keressük őt. De bizony van olyan, amikor *nem* engedi meg, hogy meg is találjuk. Erről szól majd a jövő vasárnap, a Biblia vasárnapján az igeszakasz Ámósz prófétától. „*Hát ez meg hogy van?*” – kérdezi Zsófi – „*Bújócskát játszik ilyenkor az Isten?*” Nem. Isten nagyon jól tudja, hogy mikor keressük mi őt *tényleg* és *komolyan*. Ahogyan Jeremiás megfogalmazza: „**megtaláltok engem, ha teljes szívből kutattok utánam**” (Jer 29,13). Emlékezzünk vissza az oltár előtt felolvasott ígére. Ott Jézus azt mondja a királyi tisztviselőnek, hogy „Ha nem láttok jeleket és csodákat, nem hisztek.” Mi is előbb várjuk azt, hogy Isten megmutassa magát, és *utána* hajlandóak vagyunk hinni benne – *esetleg*... Ha úri kedvünk éppen úgy tartja. – Nem ez a sorrend. Előbb kell kinyitni a szívünket – de nem ám akárhogyan, hanem egészen és teljesen – Isten felé, és *utána* tölt be Isten minket saját magával – a Krisztusban.

Sokszor a nyomorúság, a fogság éppen ezért kell. Mert akkor jobban megnyílik a szívünk a fohászra. Ahogyan a magyar népdal bölcsessége mondja: „Nézem életemet; nemigen gyönyörű; két piros orcámon; folydogál a könnyű. Csak hadd folydogáljon, csak árkot ne mosson, csak az *én Istenem* – engem *el ne hagyjon!*” – Kedves Testvéreim! **Bármilyen körülmények között vagyunk, reménységgel teli szívvel éljük meg Isten jelenlétét – ott. És akkor Isten jelen lesz.** Mert Isten neve, ahogyan az elmúlt hetekben hallhattuk: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! (2Móz 34,6b) Ahogyan Isten ígérte, népét is visszahozta a babiloni fogságból néhány évtized után. Emlékezzünk a bevezető zsoltár szavaira: "Kegyelmed, Uram, betölti a földet." *Szabadíts ki minket Urunk a mi saját magunkba zárt fogságunkból, és töltsön be Urunk, a Te kegyelmed bennünket is!* Ámen.